

NR. 2/2004 - 23. ÅRGANG

Historielagsnytt

Pust i bakken

Noen er virkelig kreative når det gjelder å skape sin egen image, og få oss andre til å stoppe opp og reflektere og muligens dra på smilebåndet. Inne på Vestskogen, nærmere bestemt i Gutudalen, er det noen som har etablert sitt høyst spesielle hvilested. – Et artig monument, skriver en Konnerudmann som har sendt oss bildet.

Julebutikk på Skalstad

Skalstad Landhandleri i Stubberudveien er igjen preget av julen. Konnerudverkets venner er tradisjonen tro og har fylt lokalene med en rekke produkter myntet på julen. Det er husflid og håndarbeidsvarer i variert utvalg. Damene i Konnerudverket har også sørget for julebaksten for de som vil ha gode hjemmelagde kaker. Jule-

trær og nek er også en del av vareutvalget.

Konnerudverkets julebutikk har åpent onsdager og i helgene fram til julaften. Den er verdt et besøk. Din handel vil også bidra til å skaffe Stiftelsen Konnerudverket midler til videre utvikling av gruvemuseet.

Dette er julegaven!

Boka «Vandring langs et vassdrag» er en aktuell julegave for de som er glad i nærmiljøet sitt på Konnerud og i Skoger. Har du den ikke – eller ønsker å gi den som gave, anbefaler vi at du kjøper den nå før hele opplaget på 3000 er utsolgt. Prisen er kun 175 kroner. Boka forteller om Verkenselva og hva som historisk har skjedd langs elva som starter på Konnerudkollen og ender i Sandebukta. Tekst og bilder gir deg mye kunnskap om ditt nærmiljø.

Boka får du i
BOKHANDELEN I
KONNERUDSENTRET,

eller ved å bestille den hos:
Skoger Historielag,
Boks 9121, 3006 Drammen
eller internett : olekm@online.no

Nærmiljøet og engasjement

Hvorfor er dere så opptatt av vårt nærmiljø, og maner oss til engasjement om vår fordums tid - historien?

Spørsmålet ble stilt av en kar i middelalderen, og innflytter til Konnerud. Han fikk et svar der og da. Imidlertid ble jeg gående og tygge på problemstillingen, og gjorde meg noen dypere vurderinger enn i samtalen med han jeg traff utenfor Konnerudsentret.

For Skoger Historielag var tidligere Skoger kommune det naturlige område å jobbe innenfor da laget ble stiftet for 30 år siden – neste år.

Med årene har Åskollen/Tangen fått sitt historielag. Dermed har det blitt slik at Konnerud og Skoger er vårt arbeidsområde. Vårt viktigste arbeid er selvfølgelig å bevare historien for etterslekten – og sørge for at den blir kjent.

Det er nok å ta fatt i både i Skogerbygda og på Konnerud. Skoger med sin historie spunnnet rundt jord - og skogbruk, og Konnerud med en fortid som gruvesamfunn, har en rekke utfordringer som bør påkalle engasjement hos oss som lever her. Derfor blir det en ledetråd i arbeidet til historielaget å gå inn i prosjekter og bidra med vårt til at historien blir synlig – og ikke glemmes.

Det krever ressurser. Engasjement og samarbeid vil være nøkkelpbegrep. Skoger Historielag er med sine nærmere 400 medlemmer blant de store i landet vårt. For oss som står i spissen for historielaget blir oppgaven å engasjere flest mulig i et positivt arbeid for å nå høye mål. Gjennom Historielagsnytt, bygdesamlingen på Borge, registrering av bilder, forskjellige arrangementer og aktiviteter, dugnader i konkrete prosjekter og historiske skuespill fra vår teatergruppe, Det Dramatiske Selskap, forsøker vi å gjøre en innsats til beste for ditt nærmiljø.

Vårt foreløpig siste prosjekt er Skjeldrumsaga. Sagbladene på den ærerike bygdesaga har foreløpig gjort sin siste jobb. Historielaget har inngått en avtale med eieren, Linda Skjeldrum, som forhåpentligvis skal sørge for at etterslekten sikres historien om saga, og dette kapitlet i Skogers historie. På Konnerud er Verkenselva og området fra Stordammen til Svingen av stor viktighet å bevare gjennom rydding av strekningen og gi folk tilgjengelighet og informasjon om hva som foregikk av virksomhet langs elva.

Gruvene har Stiftelsen Konnerudverket, som har sitt utspring fra Skoger Historielag, jobbet utrettelig med og lagt ned en enorm innsats for å bevare for etterslekten. De arbeider med å etablere et aktivt gruvemuseum ved anlegget i Baklia. Vi kommer imidlertid ikke videre – og i mål med våre ambisjoner uten ressurser og samarbeid.

I Skoger Historielag er vi opptatt av å komme videre – til beste for kulturhistorien i bydelene Skoger og Konnerud. Vi ønsker å legge til rette for et bredere samarbeid med andre foreninger - og ikke minst at kommunen engasjement blir mer målrettet enn i dag. Vår kulturarv kan ikke bæres videre utelukkende gjennom entusiasme og bidrag fra banker og fond. Det må på en måte være tilleggsressurser i forhold til at samfunnet - politikere - må ta sitt ansvar. Det er etter disse linjer det må jobbes videre. Vi i Skoger Historielag skal love å være aktive pådrivere og sørge for innspill med det for øye å sikre nærmiljøhistorien for de unge slekter.

Det ligger mye historie foran oss i 2005.

God jul – og med ønske om et godt historisk år 2005!

Ole Kr Mortensen.

UTGIVER

Skoger Historielag.
Nr. 2 – desember 2004, 23. årgang.
Bladet kommer ut to ganger i året (vår og høst) og sendes samtlige medlemmer i Skoger Historielag.
Opplag: 500 eksemplarer.

Historielagsnytt tar i mot stoff og bilder fra Konnerud og Skoger.

STYRET I SKOGER HISTORIELAG BESTÅR AV

Formann: Ole Kr Mortensen
Nestformann: Toril Naper Hauge
Sekretær: Anne Karin Ektvedt
Kasserer: Randi Raaen
Styremedlemmer: Øyvind Pedersen og Ingar Samuelsen.
Varamedlemmer: Reidar Halden og Gry Strøm Andersen

REDAKSJONSKOMITEE

Per Runar Thoresen, Øyvind Pedersen,
Goro Halden og Reidar Halden
Redaktør: Ole Kr Mortensen

FOTOKOMITEE

Åse Bliksrud, Hans Haveraaen, Harald Hindhammer, Ingar Steen og Oscar Hauge

ARRANGEMENTSKOMITEE

Anni Isaksen, Inger Ekeberg, Øyvind Pedersen, Per Isaksen og Ragnar Ekeberg

DET DRAMATISKE SELSKAP (teatergruppa) har dette styret

President Betty Sønstrød, visepresident Johan Stråle, kasserer Karin Johansen, sekretær Kai-Roger Olsen, styremedlemmer: Jan Sundby Ekeberg, Gry Strøm Andersen, Goro Halden og Rolf Madsen

LAYOUT/TRYKK

Stiftelsen Aktuell

FORSIDEBILDET

Det er 40 år siden Drammen ble Stordrammen – og Skoger sluttet å eksistere som egen kommune. Egil Eskerud (foran) og Alf Nordli var to av politikere som var med til slutt. Her er de foran kommunelokalet – i dag Austad gård. Mer om saken inne i bladet.

(Foto: Reidar Halden)

Fra julefeiringa på Prøis

Tante Marit heter egentlig Marit Sollie og er tanta til pappa. Hun vokste opp på gården Prøis, som den yngste i en søskenflokk på seks. Hun forteller meg om juleforberedelser og julefeiring da hun var liten, på 30- og 40-tallet.

AV ANNGJERD RUSTAND

Mens jeg selv er vant med at jula begynner gradvis ettersom butikkene fylles med marsipangriser i september, kan tante Marit fortelle om en noe annerledes start et par måneder senere – slaktinga av ekte gris i november:

- Han far han ville ha slaktern tidlig på morran, begynner hun, - Den tida var det slaktedram, og hvor dem kom hen for å slakte den dagen, så skulle dem ha en dram. Og da var det jo veldig lurt å få han tidlig da!

- Først tok dem grisen oppi fjøsskålen. Når dem skulle drepe den stod alltid gangdøra igjen, for vi ungene skulle ikke se på. Men vi tok bare ut nøkkelen, og så kikka vi i nøkkelhullet. Så stod vi på tur for å se!

- Så stakk dem den i halsen og pumpa blodet ut av dyret. Jeg var nok ikke mer enn en seks år, så sier’n far, «nå kan du røre i blodet her, du bare rører i et 8-tall». Men jeg visste ikke åssen det 8-tallet var, og så måtte’n vise meg da. Så måtte jeg røre og røre så ikke blodet skulle levre seg da, og da kan du tro jeg huska 8-tallet etter det.

Etter den var tappa for blod, ble grisen dratt på en skikjelke bort til bryggerhuset. Der stod bryggepanna klar med kokende varmt vann – skåldevann som det kaltes.

- Så lå’n på ryggen da veit du, grisen. «Nå skal jeg dra av skoa, Marit» sa slaktern, «og de skal du få til dokkesko». Og det var veldig stas å få klauvene, da, men de gikk ikke til dokka mi!

Nå skulle grisen skåldes. Jeg har ikke riktig skjønt denne slakteprosessen, så jeg må nesten spørre litt:

- Var det etter han hadde tatt av klauvene at

de putta grisen i vannet?

- De putta den ikke i vannet! Tante Marit må le. -Dem tømte vann over, og så brukte dem en slags kniv og skålda av busta.

- Å, jeg trodde det var hele skinnet jeg, som når vi skålder mandler..

Nå ser hun riktig forskrekket bort på meg.

Nåvel, ved nærmere ettertanke har visst grisen svoren på seg både når den er bacon og ribbe, og jeg kan heller ikke se for meg hvordan man enkelt skal kunne klemme en hel gris ut av skinnet sitt, om den så har vært i kokende vann.

Av grisen ble det pølser, og dens egne tarmer tjente som pølseskinn (Jeg får forsikra meg om at de blir vaska godt først). Og så lagde oldemor blodklubb og sylte og rull, og hun stekte opp steiker og hermetiserte dem, for fryseboks var det ikke. Det tok flere uker å få unnagjort slaktinga og arbeidet med kjøttet, med alt som skulle ordnes og lages.

Så var det å gå i gang med hovedreinsgjøringa. Da lagde oldemor grønnsåpegrøt av grønnsåpe og salmiakk og hang oppetter vegger og tak og skrubba. Først etter det var gjort helt reint, fikk de legge filleryer på gulvene. Ryene hadde ikke vært brukt hele høsten, de hadde bare ligget sammenrulla etter de var vaska på sensommeren - i vente på jula.

Til sist skulle småkakene bakes, så det var ferskt til jul - og det skulle være alle slag. Selv under krigen, da det var knapt med råvarer, skulle julebaksten være som den pleide - da måtte de spare noen merker hvetemel gjennom året så julebaksten ble den samme.

Innimellom alle juleforberedelser og gavelaging måtte oldemor gjøre alt det andre som krevdes av en husmor: Dyrestell og barnepass, «van-

lig» matlaging og rydding, og dessuten sykebesøk rundt på Konnerud, for hun var utdannet sykepleier og måtte trå til med hjelp når det trengtes.

-Men åssen i verden rakk’a detta da? sier tante Marit, og det må man jo bare undres over.

Oldefaren min og de to eldste sønnene arbeida til skogs og kjørte tømmer i vinterhalvåret. Til jul kom de hjemme fra helga før julaften.

- Så dem fikk hogd ved, da, juleved, og henta juletre. Og så måtte’n far ha kornband opp da veit du.

Juletreet ble pyntet med glitter og kuler og lenker og levende lys, men lysa var bare tent på selve julekvelden.

- Så tente vi en 3-4-5 lys. Og da måtte de stå sånn til at de ikke stod i nærheten av noe annet.

Og da sku’n far sitte ved siden av juletreet og se etter at det ikke begynte å brenne. Han var veldig redd for brann.

Selve julaften var det en del som skulle gjøres - hestene og kuene måtte stelles, og de skulle gjerne ha noe ekstra god mat, og alt skulle ordnes før høytida begynte.

- Og så skulle hu mor sette julekakedeig og hvetekakedeig på morran, for det skulle være ferskt. Klokka tolv skulle vi ha mølje, og så hadde vi kaffe og julekake med sirup på før vi gikk i kjerka.

(Mølje, må jeg få forklart, er flatbrød, og kraft, og godt med ribbefett til å tømme over. Jeg skal få komme å smake i jula.)

- Så begynte det vel i kjerka klokka fire tenker jeg. Og da var hesten påsæla og sleden stod ferdig. Så hadde vi sånn lærteppe over beina våre, og så satt vel jeg på fanget te’n far, for jeg var den minste. Da var det var virkelig høytid altså. Når vi kjørte bortover gjennom Konnerud og bort til kirken, og så lyste det fra alle vinduene – men under krigen så lyste det jo ikke heller da, for da var det jo blendingsgardiner. Men det var allikevel stemning! En hel kirkebenk måtte Prøis-familien ha for å få plass, alle åtte, med Marit på fanget te’n far igjen.

- Det var jo veldig høytidlig syns jeg, å komme i kirken da. Og så hadd’a mor instruert guttene, at når dere går inn i kirken, så ta av dere lua. Og jeg hadde jo ikke hørt at det var bare guttene som skulle ta a seg lua, så jeg gjorde det jeg også!

Prøis –gården slik den tok seg ut høsten 1947, fotografert av Olaf Rustand.

Etter kirka var oldemors søster, Ingeborg, kommet fra byen for å feire jul på Prøis. Oldemor lagde istand julemiddag:

- Antagelig måtte vi ha skrelt poteter i forveien. For du skjønner - det var nesten ei bønne poteter det. Det var jo mest poteter vi kunne spise, for det det hadde vi sjøl. Vi fikk ikke så mye vi ville av kjøtt og av medisterkakene. Men det var jo godt med poteter med saus! Etter det var det riskrem med bringebærsaus.

- Og så fikk vi en halv appelsin etterpå, når vi satt og kosa oss med presangene.

Presangene, det skulle være aldeles hemmelig. Det var de voksne som pynta treet og gjorde istand mens barna stod på kjøkkenet og venta, ville det bli noen julegaver i år tro? Og det ble det selvfølgelig.

- Husker du noe du ble veldig glad for?

-Ja, det var den dokka da, som a tante hadde stått hos Harald Lyche i kø for, det måtte vel vært et av de første krigsåra, og det var altså et dokkehue i celluloid. Det var bare et hode, ikke armer og ikke kropp. Men så hadde den ordentlig hår, og så kunne den sove, kunne lukke øya. Jeg tror aldri jeg har blitt så glad noen gang, jeg kjenner det inni meg jeg, så glad jeg blei. Så den stelte jeg med – jeg hadde noe klær da, av andre dokker jeg hadde. Og så sydde hu mor kropp på dokka i romjula da.

Ellers var gavene gjerne små, nyttige ting som viskelær eller fargeblyanter eller bøker,

eller det kunne være noe hjemmelagd - som dokkeklær eller ting som var snekra. Det hendte også at ungene fikk et spill sammen, og så satt de utover kvelden julaften og spilte - domino, ludo, monopol. (Men ikke noe kortspill, for det var synd dengang)

- Romjula var sånn ei rolig tid, sier tante Marit.

Da var alt arbeid unnagjort og til og med de voksne kunne ta det med ro. Første og andre juledag var helligdager, og da fikk man ikke gå ut på besøk eller gjøre mer enn høyst nødvendig - man kunne holde på med gavene, lese og spille litt spill. Utover i uka dro de voksne gjerne på kaffebesøk til slektninger, noen ganger fikk Marit være med siden hun var yngst (skjønt det var visst ikke alltid så gøy!) men ellers ble unge hjemme. Da lagde oldemor istand en asjett til hver med én småkake av hvert slag som de kunne kose seg med, og saft til.

Så gikk de litt på ski i romjula, for den tida var det alltid snø i jula, og så gikk de naturligvis julebukk:

- Så hjalp mor oss å pynte vårs og kle oss ut, det var så artig. Så hadde vi noen vesker med oss, vi fikk vel no kaker kanskje.

Til rundt sjette januar varte jula, da måtte juletreet ut og guttene dro tilbake til arbeid. Men det var ei fin og fredelig tid etter julefeiringa var over også, med slaktinga og storreinsgjøringa overstått.

Oldefar døde av kreft vinteren 1947, da Marit var 13 år. Han hadde vært dårlig i flere år uten at legene hadde kunnet gjøre noe, og den siste høsten ble han bare mer og mer skral.

- Så kom jula da, og da hadde’n ligget veldig mye, og hu mor stelte han jo så godt hu kunne, med alle de andre gjøremåla hu hadde. Alt skulle være som det pleide i jula.

Når julaften kom, ville oldefar de andre skulle gå kirka som de pleide, han selv var for syk til å være med. De sa de skulle bli hjemme og være sammen med han, men nei, han ville være aleine.

- Da lurte jeg på om ikke vi hadde fått elektriske lys på juletreet, akkurat den jula. Og så hadde vi ei pappkjerke, med gips – gipsen sku forestille snø - og med ei lyspære inni, den satte vi istand til han. Så hadde’n radioen på, så’n fikk høre gudstjenesten i radioen. Og da vi kom hjem da så var vi jo veldig spent på åssen det her var gått, for han var jo veldig dårlig. Å, det var noe av den gildeste julaften han hadde hatt! Han hadde vært i både i kjerka og sett juletreet og alt sammen, han.

Det var den siste jula til tante Marits far.

Fjøsskålen i Prøis vinteren 1950-51. (Foto: Ole-Karl Prøis)

...og i 2001

Folkene og livet på Rødstua og Gråstua

Sydøst for Imjelt i skogkanten mot Borge i Skoger lå det i sin tid to stuer. Rødstua lå i nærheten av jordet på Imjelt som ble kalt Storenga og Gråstua lå ca 150 meter inn i skogen og litt høyere opp.

AV ØYVIND PEDERSEN

Rødstua var rødmalt og Gråstua umalt og derved navnene. Stuene ble bygd som boliger for gårdsarbeidere og lå på Mellom Borge's grunn.

Gråstua

Det har vært vanskelig og tidfeste når stuene ble bygd men etter tips fra Kristoffer Halden kom undertegnede i kontakt med ei dame som hadde bilde av Gråstua og noen av beboerne fra ca 1910. Bildet som er gjengitt i reportasjen er utlånt av Bjørg Gustavsen som er barnebarn av Marte Marie på bildet. Bjørg's bestemor fortalte at det var kaldt i Gråstua om vinteren. Ungene lå flere i samme seng og måtte bytte på å ligge innerst mot veggen der det var kaldest. En av ungene hadde mye ørebetennelse og fikk nedsatt hørsel.

Møllern

I tyve år bodde det en i Gråstua med navnet Anton Martinsen. Han var gift med Randi Tollefsen og de hadde tre gutter, Arne, Helge og Asbjørn. Anton var møller og kom fra Røyken og må antagelig ha jobbet på møllene langs Verkenselva. Familien flyttet senere til Hillestad hvor møllern fikk jobb på mølla.

I begynnelsen av tredveåra bodde familien Syvertsen fra Borgehagen i Gråstua. Det var Torleif og kona Gunda samt barna Eva, Nelly, Willy og sist Astrid som ble født i Gråstua i 1931. Torleif jobbet i Televerket og lå borte hele uka som det het. Vinterstid kunne det være strevsomt for Gunda og komme seg på butikken med ungene på kjelke og ubrøyta kjerrevei til Imjelt. På storveien videre kunne det tidvis også være ubrøytet. Noen få år senere flyttet familien til Granhaug ved Garås.

Midt på trettitallet bodde Konrad Fossen i Gråstua. Han var broren til Anton Gravdal og gift med Solveig Andersen fra Berja og de hadde to barn. De flyttet også til Granhaug – i annen etasje og fikk to barn til.

Konrad jobbet i kommunen og skal ha møtt

spøkeri på Jordbrekkskogen en gang han var på vei hjem. En mann fra Jordbrekkskogen som Konrad tidligere hadde vært i diskusjon med, møtte opp igjen etter sin død for å fortsette diskusjonen.

De siste som bodde i Gråstua var familien Eriksen som kom fra Borgeåsen. Det var Harald, kona Inga og datteren Reidun. Senere kom fire barn til, Gunvor, Inger, Gerd og Oddvar.

Harald var skogsarbeider men jobbet også rundt på gårdene i onnene og kjent som en rask og flink arbeidskar.

I pinsen 1954 brant Gråstua, men uthuset med gris og høner ble spart. Familien bodde en stund hos Harald's foreldre på Borgeåsen og måtte daglig til Gråstua for å stelle dyrene. Senere flyttet de til bryggerhuset på Imjelt og bodde der noen år før de bygde hus i Svingen.

Rødstua

Rundt 1905 bodde August Pettersen i Rødstua og derav tilnavnet Petterstua. August var gift med Jenny Marie og hadde tre barn så lenge de bodde der - Einar, Olaf og Agnes.

August hogg og kjørte tømmer om vinteren og tok forefallende arbeide om sommeren. August kjøpte senere Vallers på Konnerud og flyttet dit. De hadde barna Agnes, Einar, Olaf, Johannes, Olga, Hans, Ingeborg og Alf.

Ved Rødstua lå en liten skibakke som ble kalt Pettersbakken.

Rødstua hadde to rom samt vedskjul og utedo. I tyveåra bodde der et par med navnene Anders og Stina, men etternavnet er ukjent. Anders var kremmer og skal bl.a. ha solgt skilingsviser. Han hadde samlet mye papir på loftet og det er usikkert om det var papiret som skilingsvisene var skrevet på eller annet papir som førte til at han ble kalt papirmann». Anders og Stina var foreldre til Karl og Severin Andersen. De hadde også en datter til med ukjent navn og hun ble gift med agronom Simensen. Sistnevnte bodde i nærheten av Skoger stasjon. Simensen omkom i en trafikulykke på Sørlandske hovedvei som det het.

Odd Andersen kan huske begravelsen til «papirmann» og antar det var i 1935-36.

Karl Andersen, senere montør i Skoger, bodde en tid i Rødstua før han flyttet til Solli på Fjellsveien der broren Severin også flyttet»

Rundt 1930 bodde familien Håkonsen her og de kom fra Nord Aaserud etter at uthuset brant ned. Amund Håkonsen og kona Guro hadde hatt seks barn, men mistet ei jente som het Gudrun mens de bodde på Aaserud. Jenta fikk koldbrann etter å ha fått et kjerrehjul over foten. De andre barna var Ella, Tordis, Johan, Martin og Bård. Helge Furu vold begynte i første klasse på Flåtaskolen sammen med Bård i 1932, Familien Håkonsen bodde en stund på Flåtaskolen før de flyttet til Solbergelva. Etter familien Håkonsen ble Rødstua bebodd av Andreas og Borghild Eriksen før de flyttet til Alles Vel.

Andreas var skogsarbeider og eldre bror til Harald som senere flyttet til Gråstua.

Under krigen bodde her en familie som het Vestheim. Det var Mathias, kona Olga Julie og barna Inger og Bjarne. Inger gikk to klasser under skribenten og huskes som ei mørk pen jente. Mathias var sveiser på Mellom Borge, men hogg også tømmer. Han lå på Damstua ved Gravdals tjerna og ifølge kjentfolk likte han dårlig å hogge tømmer i regnvær. Under krigen hadde de visstnok gris i ei kasse på kjøkkenet og den ble luftet ute om kvelden. Etter krigen flyttet de til Borgeåsen og i 1947 til Hokksund hvor det kom to barn til - Anne-Lise og Bjørg.

Etter krigen, fra 1946 ble Rødstua bebodd av Eva og Erling Eriksen og de hadde to barn- Per og Berit. Erling var bilreparatør og en allsidig kar som kunne litt av hvert. Det kan huskes at Erling lagde vever i uthuset til Anna Bjørnsen. Etter Eriksen kom det en polakk som het Jan Kazymierrz Stepień til Rødstua. Antagelig hadde han vært i tysk fangenskap og ble gift med ei jente fra Sauherad i Telemark som het Anna Hvitås. Jan var skogsarbeider, men hjalp til i onnene på Borge. Anna og Jan fikk en sønn i 1949 som fikk navnet Sigmund. I 1952 flyttet

De siste som bodde i Gråstua. Bak fra venstre Harald Eriksen med sønnen Oddvar, ektefellen Inga og datteren Reidun. Foran fra venstre døtrene Gunvor, Inger og Gerd.

familien til Fløtterud i Numedal der det var et fergested over Lågen. Anna var «fergemann» og Jan hogg tømmer.

Det skal ikke ha bodd noen i Rødstua etter familien Stepień og stua brant ned en gang poå 60-tallet.

Kilder til det som her er skrevet er Astrid og Kåre Beheim, Nelly og Gunnar Kaspersen, Bjørg og Andreas Aaserud., Gerd Eriksen, Inger Vestheim, Bjørg Syvertsen, Bjørg Gustavsen, Kristoffer Halden, Helge Furu vold, Alf Nordlie, Kristian Gravdal, Odd Andersen, Sigmund Stepień. Siden dette for det meste er skrevet etter hukommelsen, må vi ta forbehold om at noe ikke stemmer helt. Det har sansynligvis bodd flere i Rødstua og Gråstua, men det har ikke lyktes å finne ut av det.

Gråstua rundt 1910. Da bodde Trine Gustava (t.v) og Per Borge (ytterst til høyre) der. Nummer to fra venstre er deres datter Marta Marie. Nummer tre er Alfred og fire Hans – uten at vi kjenner deres tilknytning til Gråstua.

Fin kulturkveld på Sørvangen

Tradisjonen tro inviterte Skoger historielag til kulturkveld i peisestua på Sørvangen. Med femti tilstede og bryllup og Prøysen på programmet ble det en hyggelig kveld.

Svein Edvardsen fra Sande var første mann på kveldens program. Han sang, fortalte historier og leste fra Alf Prøysens mangfoldige produksjon. Det er i år 90 år siden den folkekjære forfatteren og visesangeren ble født.

«Bondebryllup i Skoger» for et par hundre år siden var kveldens historiske tilbakeblikk. Holger Hallkjær var mannen bak kamera da filmen ble tatt opp bl.a. på Hanevold for 20 år siden. Utgangspunktet for filmen var et manus skrevet av Goro Halden som orienterte om filmen og historien. Holger Halkjær sørget for fremvisningen assistert av Erling Pedersen.

Blant de femti fremmøtte var en ikke uvesentlig andel av de som medvirket som «skuespillere» i filmen.

Holger Halkjær tok opp «Bondebryllupet» for 20 år siden, og kjørte fremviseren da den ble vist under historielagets kulturkveld. Goro Halden fortalte om bakgrunnen for filmen hun laget manus til. (Foto: Ole Kr Mortensen)

Historielagets formann, Ole Kr. Mortensen, ga en kortfattet oversikt over de tiltak Skoger Historielag er engasjert i og den aktiviteten som utfolder seg i enkelte grupper. Teatergruppa «Det Dramatiske Selskap», som er riktig gode ambasadører for Historielaget, er i full gang med forberedelsene til kommende års skuespill. Ellers er laget engasjert i Verkenselva-planen, kultursti på Konnerudkollen. Skoger Historielags styre har inngått en avtale med Linda Skjeldrum om en bevaringsplan for Skjeldrumsaga. Fotokomiteen og dens ildsjeler anført av Oscar Hauge jobber videre med å innlemme enda flere historiske bilder i lagets arkiv. Så var det en kaffetår med en kakebit attåt.

Skrivaren

Mitt blomstersted

AV GORO HALDEN

Langsmed hekken her hjemme er mitt blomstersted. Mange slags villblomster vokser her med de skjønneste farger av alle slag. Det gleder meg hver sommerdag. Liljekonvallen kommer med duft så fin. Den er vel blomstenes dronning og fryder sjel og sinn. En masse blåklommer vaier i vind på spinkle strå. De ringer sommeren inn... Prestekragen med sin hvite blomsterkrans Den er på sitt vakreste ved St.hans Tenk helt til oktober den blomstrer ved hekken Den bryr seg ikke om nordatrekken. Lenger der oppe blomster den lille tiriltunga liten og fin Det er selveste sommerblomsten min Hundekjeksen blomstrer lenge og som et brudeslør den står der så fin og fornem Bakenfor der den gule smørblomsten dukker frem i tusentall. ugras sier noen---- den er vakker i alle fall. Hvit klengemaur klatrer høyt på strå, Og midt imellom dukker skogvikker frem så vakker og fiolett. Skogstjerna liljehvit blomstrer sommeren lang Alle disse blomster kommer år etter år, gang etter gang.

Nå er høsten kommet, blomstene har visnet bort Og bare en enslig prestekrage i beddet står. Det er som den sier, - takk for i år. Snart er vinteren her og jorden blir dekket av sne Men minnene lever om sommeren og mitt vakre blomstersted.

Goro Halden minnes sommeren og sitt blomstersted en sen høstdag. (Foto Reidar Halden)

40 år i Stor-Drammen ...men ble det stort?

1. januar 1964 ble Skoger Kommune en del av Drammen og flyttet fra Vestfold til Buskerud fylke.

På samme tidspunkt ble byene innlemmet i fylkeskommunen som tidligere hadde bestått av landkommuner.

AV PER RUNAR THORESEN

Det var den berømte Schei-komiteen som på landsbasis anbefalte en rekke kommune-sammenslåinger og temaet er som kjent fortsatt mer aktuelt enn noen gang. Det var 270 kommuner på landsbasis som den gang ble rasjonalisert bort.

Vi har grafset litt både i fortid og ettertid og bl.a. snakket med et par av politikerne fra Skoger formannskap og herredstyre som den gang var med på beslutningen - Egil Eskerud fra Høyre og Alf Nordlie fra Arbeiderpartiet.

Det var ingen stor politisk strid om saken og det skyldes nok at saken var moden og naturlig når en tenker nærhet og geografi. Før eller siden ville dette skje. Det var derfor heller ikke aktuelt og legge beslutningen ut til folkeavstemming. Skoger kommune bestod den gang av Konnerud, Skoger, Strømsgodset og Glassverket/Åskollen. Både Scheikomiteen og Drammen ville ha Strømsgodset og gjerne Glassverket/Åskollen inn i Drammen og da hadde det blitt stusselig med det som ble igjen i Skoger kommune. Der var det verken flust av arbeidsplasser eller høye skatteinntekter.

Skogerbygda mest skeptisk

Politikerne fra Skogerbygda var mest skeptisk «Diplomaten» Hans Skjeldrum fra Senterpartiet uttrykte både vemod, engstelse og forventninger mens James Aaserud fra høyre følte at de måtte akseptere sammenslåingen men i motsetning til de fleste andre betegnet han det siste herredstyre-møtet i Skoger som et «gravøl». I Skogerbygda bodde det jo mest bønder og det var vel ikke å undres over at man der kanskje var mest skeptisk til å bli «slukt» av en typisk bykommune.

Den gangs ordfører i Skoger Einar Mortensen ble formann i den felles komite som forberedte sammenslutningen og vi kan lese at det hele gikk ganske greit uten de stor stridsspørsmål. Mortensen som den siste ordføreren i Skoger kommune ble forøvrig varaordfører i den nye storkommunen mens Hagbart Kylland fra Drammen inntok ordførerstolen.

Hva fikk vi og hva gav vi bort?

Det vi husker best før sammenslutningen var at vi fra Konnerud /Skoger måtte til Tønsberg på

To fra Konnerud som var med i styre og stell i Skoger. Alf Nordlie (t.h.) var aktiv i skolestyret og kommunestyre, mens Egil Eskerud satt i formannskapet og kommunestyret. Her er de på gamle tomter på Austad gård som var administrasjonssenter for Skoger kommune (Foto: Reidar Halden)

Ikke å forglemme Sundland Jernbaneverksted som ble en av stor-kommunens største arbeidsplasser samt Gulskogen Cellulose og Drammen Glassverk.

Austad Gård var vel «morgengaven» Skoger kommune gav sin nye partner. Austad gård var senteret for Skoger kommune's møtevirksomhet hvor alle herredstyre- og formannskapsmøter ble avholdt.

Før sammenslåingen var Skoger Kommune godt i gang med både kloakk og vannutbygging. Røysjøvannverket var på plass og en var godt i gang med å bygge ut Bremsanlegget som forsynte Konnerud med vann helt til for noen få år siden. Veinettet var bra og kommunen var preget av gode sosiale tjenester som kanskje også skyldes at Skoger hadde en ung befolkning sett i forhold til Drammen

På Skoger og Konnerud bodde det 2-3000 personer men hele gamle Skoger kommune hadde 14000 innbyggere og Drammen ble en by på hele 45000 etter sammenslåingen. Arealet ble på 138 km² og 71 km med grenser mot nabo-kommunene. En kan vel vanskelig si at Skoger så ned på Drammen men det høyeste punkt i Stor-Drammen ble Andevannskollen inne på Vestskauen -557 m over havet og 4 meter høyere enn Skimtvarden på Bragernessiden. En kjærkommen informasjon for oss patrioter på denne siden av Drammenselva, men dette var neppe noe forhandlingskort som ble vektlagt i forbindelse med sammenslåingen.

Ved slike endringer blir det jo alltid noen praktiske problemer for folk som må forholde seg til nyepersoner i administrasjonen og etter hvert kanskje møte opp på andre steder enn det man var vant til.

Dette avstedkom noen leserinnlegg i avisene. Bl.a. var det en rekke leserinnlegg fra Skogerfolk som var misfornøyd med den nye plasseringa til E-verket.

Einar Mortensen fra Konnerud (t.v.) var den siste ordføreren i Skogers historie. Han ledet også komiteen som organiserte sammenslutningen av de to kommunene, og var også Drammens varaordfører den første perioden.. Hagbart Kylland var Stor-Drammens første ordfører. (Foto utlånt privat)

Videre gjaldt det å holde orden i regnskaperne. Vi har registrert flere annonser utover i 1964 hvor gammel restskatt hos Skogerfolk fortsatt skulle betales til Skoger Kommunekasse. Et lite detaljproblem kunne være at kommunene hadde felles matrikeltnr (gårdsnr/bruksnr.) men problemet var ikke større enn at ti gårder i Skoger måtte endre fra 1-10 til 101-110.

Muligens som et ledd i å dempe overgangsproblemene, var det nyvalgte formannskap, bystyre og nye etatsjefer på nyåret 1964 samlet til gudsjeneste i Bragernes kirke med etterfølgende vellykket kirke-kaffe. Eller kanskje var det den lokale prostens som ville markere hvem som nå var sjef i de kirkelige kretser?

Både herredstyre og formannskapet i Skoger kommune tok noen viktige beslutninger på «tampen» som betydde mye - spesielt for Konnerud. Den 30. desember 1963 ble 19 kjøpere tildelt eneboligtomter på Jarlsbergfeltet Tomtene var på ca ett mål og prisen ca. åtte kroner pr. m². Kjøpere fra Skoger Kommune med barn ble prioritert. Det var ikke lenge etter sammenslåingen for tilsvarende tomter ble solgt for den doblete pris.

I det siste herredstyre møtet kjøpte kommunen tre store sentrale eiendommer på Konnerud på tilsammen ca 120 mål. Det var Thorsberghaven, Blentenborg og Rørvolden/Nordenga (Wilh. Thorkildsens eiendom). Samlet pris var ca. 500.000. Både Svendsedammen skole og Konnerudhallen ligger som kjent på deler av disse eiendommene. Deler av Blenten-

borg ble bl.a. brukt til ny veitrase i nåværende Stubberudveien slik at trafikken ble lagt lenger vekk fra Sanitetshuset og «gamleskolen» I ettertid ser vi at dette var fremtidsrettede vedtak av politikerne.

Dagens diskusjon om kommunesammenslåinger er mye tuftet på dårlig økonomi og økonomiske gevinster.

I 1964 var det nok mer følelsesmessige og pragmatiske forhold som det ble satt fokus på. Ingen i kommunen skulle miste jobben. Noen etatsjefer ble stående på samme nivå, mens andre ble oppnørmert til høyere stillinger og lønninger og det var vel ikke så overraskende at de fleste av sistnevnte gikk til drammensledere.

Noe regnskap i ettertid ble neppe lagt frem og den nye kommunen ble kanskje både topp-tung og overadministrert? Kanskje er det slike forhold vi fortsatt sliter med 40 år senere?

De naturlige forutsetninger for en sammenslutning var nok sterkere i Drammen og Skoger enn mange andre steder i landet. Alt i alt tror vi beslutningen var riktig og hadde det ikke skjedd den gang, hadde det nok skjedd senere eller ganske snart.

Det er lov til å filosofere litt over hvordan Skoger og Konnerud hadde sett ut i dag om intet hadde skjedd.

Kanskje du hadde bodd et annet sted og ikke lest denne artikkelen.?

Det tieste kommunestyret i Skoger kommune

Bildet viser Skoger kommunestyre 1960-63 og var det siste i kommunen før den ble slått sammen med Drammen fra 1. januar 1964.

[illegible]

Gjerpenkollen før og nå

I tidlige år foregikk premieut-delingen i tilknytning til dansefest på Skogvang. Og hopperne var populære blant distriktets unge damer - selv om de nok ikke hadde hatt anledning til dusj eller klesskifte etter hopprennet. Den gang var skihoppere mannfolk med naturlige muskler etter hardt arbeid og allsidig aktivitet.. Spesialisering var et ukjent begrep den gang, så de fleste deltok i annen idrett som bandy, lang-renn, fotball, terreng-/skogsløp, friidrett m.v.

Bakken har hatt opp- og nedturer når det gjelder aktivitet, og på 60-tallet var det nære på at anlegget ble solgt. Idrettslaget maktet ikke å holde bakken vedlike og å forestå istandsetting og preparering, og en så vel at skippertaksmetoden ikke kunne fungere i lengden. Etter hvert ble det derfor innledet samarbeid med Drammen og Omegn Skikrets for å kunne holde bakken i hevd, senere med en konstellasjon av diverse idrettslag i distriktet. I dag drives bakken av en stiftelse bestående av lag fra Drammen, Lier og Røyken. Konnerud IL er en av stifterne.

En må vel kunne si at Gjerpenkollen i dag har den største aktiviteten i sommerhalvåret. Det skal imidlertid være et mål å avvike et landsrenn i den store bakken på snøføre. De mindre bakkene er arena for tilveksten i hoppporten, som har faste treningskvelder her på vinterstid. Bakken blir for øvrig benyttet av hopplinjen ved Drammen videregående skole. Elevene blir fraktet fra Marienlyst til bakken og trener her flere ganger i uken i sommerhalvåret under veiledning av kyndige lærere/instruktører. Drammen kommune har i forbindelse med regulering i området bygget ut parkeringsplasser til hoppanlegget, plasser som også skal kunne nyttes av turgåere som vil starte på Gjerpen.

Mye er forandret på 70 år når det gjelder Gjerpenkollen som i dag innbyr til helårig bruk. Det er å håpe at kommende generasjoner vil bruke og ha glede av hoppbakkene - slik intensjonen var ved anleggsstarten i 1932 og slik at Gjerpenkollen kan fremstå som en del av det tilbud Skogerbygda kan gi til byen og omliggende distrikter.

Gjerpenkollen – slik anlegget fremstår i dag. (Foto: Reidar Halden)

Skoger - bygda i byen - er kommunens «utstillingsvindu» når det gjelder landbruk og skog. Men her er også skogområder som kan nyttes

til rekreasjon for liten og stor. Imidlertid har vi også et utmerket hoppanlegg i Skoger, Gjerpenkollen, som i dag er utbygget og består av 3

bakker med K-punkter 15, 35 og 74 meter. Bakkene har flombelysning, og den største bakken kan brukes året rundt da den er plastbelagt.

Dugnad og ildsjeler var stikkord da Gjærpenkollen ble anlagt på 30-tallet.

AV SOLVEIG ARENTH

Gjerpenkollens historie startet i 1932. Skoger Idrettslag, ved primus motorer brødrene Harald og Olaf Haveraaen, så seg ut et område i Gjerpenåsen som var velegnet til hoppbakke - og sørget for kjøp av nødvendig grunn. Ovarennet ble fraskilt Gjerpen nordre mens unnarennet ble fraskilt Skogstad. For sistnevnte eiendoms vedkommende ble det avtalt at jorden under bakken skulle kunne nyttes til slette.

Anleggsarbeidet ble i stor grad utført på dugnad og med håndmakt av initiativtagerne og deres familiemedlemmer og venner fra Vestbygda. Dugnaden foregikk på lørdags ettermiddager (lørdag var arbeidsdag den gang), og søndager etter kirketid. Det var stort sett de samme folkene som sto for anleggsarbeid - og senere preparering - som tok mål av seg til å kunne hoppe i bakken.

Etter ca. 4 års anleggstid, ble bakken innviet 23. februar 1936. Det var stor aktivitet i bakken de første årene.

Under 2. verdenskrig var det imidlertid liten eller ingen grad av organisert idrett her i landet - noe som også gjaldt for Gjerpenkollen. Illegale hopping fant imidlertid sted, selv om flere av de aktive enten «satt inne» eller var «på skauen».

Brødrene Ruud fra Kongsberg, hadde i perioder tilhold i en villa på Austadjordet - og var faste innslag i Gjerpenkollen i okkupasjonstiden.

Etter freden tiltok aktiviteten med trening og hopprenn. Ved hopprenn var det rene folkevandringen til Gjerpenkollen - fra alle kanter tok folk seg frem. Alle frydet seg over å se det norske flagget vaie i bakken.

Tilskuerne fant sine plasser enten i en furutopp eller på en selvtråkket snøtribune, og alle hopperne fikk stor jubel.

Før renn sørget hopperne selv for bakkepreparering, ofte med god hjelp fra publikum til beintråkking. Hopperne preparerte skiene selv, og de bar hoppskiene opp til startstedet. Utøvernes «hverdag» var nok en annen enn i dag. Hoppantrekket var nikkens (senere strekkbukser), strikkestrømper og beksømstøvler, ribbestrikede V-gensere med V i avvikende farge og ditto topplue med dusk. Større klubber hadde ordnet med gensere og luer i klubbefargen; de fleste husker vel Kongsberghopperne som hadde røde gensere og topplue med K og stripe i hvitt, og Drafn-gutter i grønt.

Før i tiden besto «salgsboden» av et provisorisk bord ved sletta. Herfra ble det solgt buljong - noe som var veldig populært. Ellers hadde fru Perhus kafé i stua si for mer prominente personer.

På søndagsskolen for femti år siden

Søndagsskolen er et naturlig samlingspunkt for mange. Slik var det også for oss som vokste opp og bodde på Konnerud 50 år tilbake. Det var søndagsskole hver søndag på Konnerud Bedehus mellom klokka 09.30 og 10.30 slik at «tanter og onkler» kunne rekke kirken kl. 11.00.

AV PER RUNAR THORESEN

Bedehuset på Konnerud lå i svingen nede i Granbakken som det het den gang. I dag heter veien Verksveien og Bedehuset som nå er bolighus ligger til venstre når du svinger av Verksveien til Kollerud og Dalen.

Til å begynne med var alle aldersklasser samlet i en «bølning» i storsalen og det var en relativt støyende forsamling i en blanding av «barneskrik» (hjem til mamma) og litt mer bøllete 14-åringere.

Samlet kunne vi vel være nærmere 100 stykker og var Buskerud's største søndagsskole..

Etter hver som Bedehuset ble utvidet ble det mulig og splitte opp i flere alderstrinn og jeg tror vi tidvis var delt i 3 forskjellige klasser.

Vi eldste, 12-13-14 åringer, brukte i en periode garderoben og vi kunne vel være fra 15 til 30 stykker på det meste. Det var jo en 5-6 århellige voksne «søndagsskoletanter/onkler» som ofret seg for denne tjenesten som var basert på ren idealisme og forankret i bibelens budskap.

Vi nevner ikke så mange navn (kan glemme noen), men ubestridt «godonkel» var Olaf Eckholt som tok seg av oss eldste. Olaf var et utrolig flott menneske med godt humør og glimt i øyet. Han stod etter vår mening fremst i rekken av det som var kristne mennesker. Aldri hørte vi han sa noe negativt om et eneste menneske.

Han var ganske lavmælt i røsten og måtte vel heve stemmen litt en gang i blant, men aldri var det behov for noe utbrudd. Vi var virkelig glad i Olaf.

Som ungdommer flest i denne alder var vi en sann samling av de rolige og snille og de mer bråkete slik det alltid er. Vi hadde jo felles time gutter og jenter og det var vel noen gryende hormonelle kroppceller som også ba om oppmerksomhet. Jeg antar Olaf hadde sine favoritter og noen han sikkert ønsket holdt seg hjemme, men han lot seg ikke merke med slike tanker.

Datidens TV-Flanellografen.

Det var ikke lett å fange oppmerksomheten i en slik forsamling når man skulle spre et relativt «tørt» budskap for mange umotiverte tilhørere.

Et godt hjelpemiddel var det når flanellografen kom. Det var et stativ med fløyelsstoff og bibelske dyr og figurer som kunne festes til lerettet, og på den måten levendegjøre dagens bibelske budskap. Ved slik billedgjøring ble engasjementet større og læringen bedre. I dag brukes visstnok flanellograf også i mange barnehager.

Olaf Eckholt var et fint menneske, og vi ungene var virkelig glad i han.

Gullstjerner og belønning

Alle hadde sine søndagsskolekort hvor vi fikk stemplet inn en rød stjerne ved hvert fremmøte. Hvert femte fremmøte ble det gullstjerne. Når året var omme ble det diplom på de som hadde tilstrekkelig antall stjerner og gullstjerner og det skjedde gjerne på juletreffest hvor også en del foreldre var tilstede. Det var ganske gjevt å få dette diplom og det var viktig å få registrert sykmelding hvis vi ikke kunne møte en søndag. På juletreffest vanket det selvsagt også godteposer til alle med det som den gang var vanlig. Som regel var det alltid noen som var både først i køen og sist i køen og fikk snoket til seg to poser. For å engasjere oss i søndagsskoletimen ble vi tildelt ulike ansvarsjobber. Bl.a. gikk jobben på rundgang med å ha ansvar for registrering av fremmøte samt stempling av stjerner og gullstjerner. Noen hadde ansvaret med å dele ut søndagsskolebladet.

Utflukter

En gang i blant var det utflukter og bl.a. årlig skirenn med premierung. I farten husker vi skirenn på Alles Vel i Skoger, på Tabor ved Mjøndalshytta og på Nikkerud samt Solsetra på sommerstid. Kravet til preparerte løyper var jo ikke store og de eldste blant oss var gjerne drivkraften i å preparere skibakker. Vi deltok også i det årlige opptoget på søndagsskolens dag i Drammen hvor alle søndagsskolen

Som man ser – det var en stor flokk som samlet seg til søndagsskole i Konnerud Bedehus for 50 år siden. (Foto: Reidar Halden)

skolene var samlet i tog.

Hvem var vi?

Det var vel ingen som tenkte så mye på det den gang, men hvem var vi egentlig. En skulle kanskje regne med at det i hovedsak var de personlig kristnes barn som gikk på søndagsskolen. En del tilhørte nok den kategorien men faktisk ikke i flertall. Det ble vel oppfattet å være en god tradisjon og en god oppdragelse kanskje og for noen var det kanskje kjekt med et par timers barnepike på søndag formiddag. I ettertid sitter en igjen med mange gode minner.

Sang og musikk var en viktig del av det indre livet på Bedehuset. Dette bildet er fra 35 årsfesten.

Søndagsskolen på Konnerud var Buskeruds største på femti-tallet Foran Konnerud bedehus en vinterdag. Bakerste rekke fra venstre: Tore Langebro, Hans Jørgen Wisting, Jan Eriksen, Leif Fjellvang, Svein Land og Knut Svendsrud. Annen rekke: Per Runar Thoresen, Kjell Erik Johansen, Liv Lillemoen, Torunn Wisting, Astrid Hallerud, Jorun Skramstad og Eigil Ringdal. Første rekke: Tormod Bretvik, Gunnar Langebro, Inger Johanne Skjeldrum, Bjørg Kavli, Laila Selbo, Kjell Land og søndagsskoleonkel Olaf Eckholt.

Det var mye folk samlet på Rønnehue under sommerens skuespill. (Begge foto: Reidar Halden)

Teatergruppa mot nye utfordringer

«Det Dramatiske Selskap», teatergruppa i Skoger Historielag, har lagt et aktivt år bak seg. Skuespillet med bakgrunn fra livet på Godkroken bo - og servicesenter er oppført tre ganger. Først på Rønnehue i sommer og i høst i Drammens Teater og i Porsgrunn. Nå er øvelsene i gang for vårens skuespill.

AV OLE KR MORTENSEN.

Det er for øvrig 25 år siden det første skuespillet ble oppført i regi av Skoger Historielag. Det var «Auksjonen over Konnerudverket», skrevet av Goro Halden. Siden har det blitt et tyvetalls skuespill i regi av teatergruppa. Det var rundt 200 som benket seg på vollen på Rønnehue under sommerens skuespill. Komedien fra Godkroken bo - og servicesenter, skrevet av Kai Roger Olsen, var humørfyllt og fikk god mottagelse. Privatisering av tiltak innenfor eldreomsorgen førte til at man ble engasjert av Aksjonsgruppa 2004 for bedre eldreomsorg i Drammen, og viste en forestilling i Drammens Teater i september. Seinere i høst gikk turen til Porsgrunn.

Nå er teatergruppa i full gang med vårens

Aktørene i spillet om Godkroken bo - og servicesenter gjorde en solid innsats som fikk latterdøra til å åpne seg -og endte med solid applaus etter endt framføring.

skuespill. Den sentrale personen i skuespillet er Christen Hickmann, drammen-seren som kjøpte rettighetene til Verkenselva og vassdraget mellom Stordammen og Svingen i Skoger i den store auksjonen over Konnerudverket i 1777. Hickmann drev industriell virksomhet i stor stil, spesielt i området ved Gården og Hammerdammen. Historien om denne virksomheten er bakgrunnen for det manuskriptet Kai Roger Olsen har skrevet. Hickmann var en ideerik og kreativ mann som måtte se sine engasjement rase sammen etter hvert. Det er en dramatisk historie teatergruppa nå er i ferd med å øve inn. Gruppa ledes av Betty Sønstrød.